

المللی تنوع فرهنگی در سال ۲۰۰۲ باز می‌گردد.

۲۲ سال پس از تصویب ضرورت انجام ارزیابی‌های زیست محیطی برای پروژه‌های اقتصادی بود که توجه به انجام پیوست فرهنگی در محیط بین‌المللی پدیدار شد. این توجه حاصل دو اقدام مهم و تاثیر گذار بود. نخست در سال ۱۹۸۰ در ایالات متحده، ضرورت ایجاد سازمان جدیدی مورد بحث و بررسی قرار گرفت که این سازمان شامل موسسات ارزیابی تاثیرات محیطی، ارزیابی تاثیرات اجتماعی، ارزیابی فناوری، ارزیابی ریسک و دیگر زمینه‌های مرتبط می‌شد. این سازمان زیربنای تاسیس موسسات ارزیابی تاثیرات فرهنگی بود. سپس در سال ۱۹۹۲ در اجلاس سازمان ملل درباره محیط زیست و توسعه، تاثیرات زیست محیطی فعالیت‌های توسعه‌ای به عنوان ابزار مناسبی برای توسعه پایدار، توجه جهانی را به خود جلب کرد. پس از این اجلاس، از حکومت‌ها خواسته شد تا سیاست‌های زیست محیطی ملی را تعیین و سازمان محیط زیست خود را تاسیس کنند تا مسائل توسعه‌ای با پیامدهای زیست محیطی را مورد بررسی قرار دهد. انجام اقدامات ضروری همچون تصویب رساندن قوانین و مقررات لازم، ایجاد نهادها و چارچوب‌های سیاستی برای ارزیابی تاثیرات زیست محیطی، این امکان را به وجود آورد تا از سازمان‌ها و نهادهای فعال در عرصه فعالیت‌های توسعه‌ای خواسته شود قبل از انجام فعالیتی که ممکن است تاثیرات عمیقی بر کیفیت زندگی محیط انسانی داشته باشد، تاثیرات زیست محیطی را ارزیابی کنند.

تفاوت‌های پیوست‌نگاری فرهنگی

بین‌المللی و ملی

تهیه پیوست فرهنگی در محیط بین‌المللی با اجرای آن در داخل کشور تفاوت‌های مهمی دارد. این تفاوت‌ها هم از حیث اهداف و هم از حیث جهت‌گیری‌ها و سطوح پیوست فرهنگی است.

هدف از انجام پیوست فرهنگی

مهم‌ترین هدف از انجام پیوست فرهنگی در محیط بین‌المللی حفاظت از تنوع فرهنگی در جهان است. از همین روی متغیرهای فرهنگی مورد توجه، در چارچوب نظام فرهنگی مستقر اهمیت داشته و طرح‌ها و پروژه‌های که به تنوع فرهنگی آسیب می‌زند مورد توجه است. برای مثال رقص به عنوان یکی از مظاهر فرهنگی

در بسیاری از شهرهای ایران با تاسیس دانشگاه آزاد و در طول چند سال نحوه پوشش بسیاری از زنان و نگرش بسیاری از مردان نسبت به خانواده تغییر کرده است

مهم در پیوست فرهنگی مورد توجه قرار می‌گیرد.

در حالی که در نظام جمهوری اسلامی ایران ضمن اینکه حفاظت از میراث فرهنگی در پیوست فرهنگی اولویت دارد، حفظ شیوه زندگی دینی هدف اصلی است. نظام اسلامی از ابتدای انقلاب در تلاش بوده است تا فرهنگ عمومی جامعه را به سمت دینی شدن سوق دهد، در نتیجه پروژه‌های اقتصادی و توسعه‌ای باید در جهت فراهم ساختن این زمینه در جامعه اجرایی شود.

به عبارت دیگر پروژه‌های اقتصادی باید برای تحقق شیوه زندگی دینی در جامعه اجرایی شود و ضمن حل مشکلات مبتلا به، به این شیوه زندگی آسیب نرسانند. در پرتو همین دیدگاه است که معماری شهری، خانه‌سازی و انجام فعالیت‌های اقتصادی شکل متفاوتی به خود می‌گیرد. معماری سنتی شهری ایران با رعایت همین اصول و عنایت به تحقق شیوه زندگی اسلامی و دینی شکل گرفته است.

سطوح تهیه پیوست فرهنگی

با توجه به متفاوت بودن هدف از انجام پیوست فرهنگی در کشور با محیط بین‌المللی، اولویت سطوح پیوست فرهنگی نیز متفاوت است. در حالی که در محیط‌های بین‌المللی حفاظت از میراث فرهنگی و آثار باستانی در اولویت است، در کشور حفاظت از ارزش‌های معنوی و مذهبی و صیانت از شیوه زندگی دینی در اولویت قرار دارد. تفاوت در اولویت اجرای پیوست فرهنگی در پیوست‌های فرهنگی که در گوشه و کنار جهان انجام شده است

نمونه‌های از تدوین پیوست فرهنگی

در دیگر کشورها

۱) چالش‌های فرهنگی نقشه‌کشی، طراحی و ساخت راه در جزیره بالی اندونزی

در کشورهای در حال توسعه که دارای الگوهای سکونت متراکم هستند یکی از مهم‌ترین چالش‌های پیش روی ساخت جاده‌های جدید و عبور این جاده‌ها از محیط‌های است که دارای اهمیت فرهنگی است. این مشکل به مشکلاتی چون چالش‌های مهندسی از قبیل ضرورت مستند سازی و منطبق ساختن پروژه توسعه ای با قوانین زیست محیطی و قوانین کشوری اضافه می‌شود.

این موارد در ارتباط با آخرین مطالعه‌ای که در اندونزی انجام شده است، رخ داده است. این مطالعه درباره امکان‌سنجی ۱۰ جاده پیشنهادی جدید برای مناطق شهر دنس پاسار مرکز استان بالی است که شهر جهانی دارد و مقصد چند صدهزار گردشگر از سراسر جهان است. با این حال در این شهر نیاز به شبکه حمل و نقل موثر و کارانیز حس می‌شود.

مهم‌ترین چالش برای طراحی و ساخت جاده در مفهوم بالیایی جهت‌گیری فضایی است. از آنجا که بسیاری از ۱۰ راه پیشنهادی جدید باید از زیرساخت‌های موجود عبور کنند. از همین روی آن‌ها به صورت بالقوه تاثیرات مهمی بر انسجام و پیوستگی روستاها، دسترسی به اماکن مذهبی چون مسجد و معابد خواهند

بریدن درخت‌ها در منطقه زیبا و توریستی سارماکارونز کشور سورینام باعث ایجاد چالش‌هایی برای مردم بومی شد

داشت و باعث از دست رفتن خانه تعدادی از افراد و کوچ اجباری گروهی از ساکنان می‌شوند. علاوه بر این هیچ نوع جبران یا کاهش خسارتی که مورد پذیرش روستاییان باشد وجود ندارد و آن‌ها ناچارند در تصمیم‌سازی‌ها مشارکت کنند و رای موافق به تاسیس جاده‌هایی بدهند که بر فرهنگ بومی آن‌ها تاثیر می‌گذارد.

در حالی که جاده‌های جدید و بهبود زیرساخت‌های جاده‌ای موجود به شدت مورد نیاز است تا نیازهای روز افزون ماشین‌ها و حرکت گردشگرها را که سهم قابل توجهی در ارزآوری برای اندونزی دارند را تامین کند، اما انطباق با نیازهای فرهنگی بالیایی‌ها طراحی و ساخت جاده را به چالش منحصر به فردی تبدیل کرده است.

۲) چالش‌های فرهنگی بریدن درخت‌ها: مورد سارماکا مارونز (سورینام کشوری در آمریکای جنوبی)

جنگل‌های استوایی در مناطق حاره ای منبع تنوع فرهنگی و زیستی اجتماعاتی هستند که در نزدیکی آن زندگی می‌کنند. آن‌ها این جنگل‌ها را منبع حیات خود می‌دانند که نیازهای معنوی و عاطفی آن‌ها را برآورده می‌سازد. هم‌چنین این جنگل‌ها منبع گونه‌های گیاهی طبیعی و دارویی مورد نیاز آن‌ها هستند.

در هر حال این جنگل‌ها مکرر به وسیله پروژه‌های توسعه‌ای که دولت‌های محلی یا شرکت‌های بین‌المللی خارجی اجرا می‌کنند مورد تهدید قرار گرفته‌اند. گاهی اوقات شرکت‌های داروسازی بزرگ کشورهای توسعه یافته از این جنگل‌ها برای تولید داروهای که بعدها با قیمت‌های گزاف به خودشان فروخته می‌شود استفاده می‌کنند.

جنگش جهانی جنگل‌ها مستند کردن تخریب‌های انجام گرفته، تلاش کرده است تا از جنگل‌ها و زمین‌های ابا و اجدادی ساکنان بومی که ادامه نسلشان در گرو آن است، حفاظت کند. اخیراً همه زمین‌های داخل کشور سورینام به عنوان زمین‌های دولتی اعلام شده است و افراد بومی بدون هیچ حقی نسبت به این زمین‌ها تنها در آن زندگی می‌کنند. اگر فعالیت‌های آن‌ها برای امرار معاش مزاحم فعالیت‌های چوب‌بری یا معدنی شود، اولویت طبق قانون با فعالیت‌های معدنی و چوب‌بری است. هیچ مکانیسمی نیز برای مشورت با ساکنان بومی در خصوص این تاثیرات وجود ندارد.